

tvungne Menighedsraad, men kun gennem de gamle frivillige Menighedsraad. Der maatte saa fastsættes Betingelser for, at de kunne opnaa Anerkendelse. Jeg tror derfor, at der i denne Tanke at vænne Menighedens Medlemmer til at tænke kirkeligt i kirkelige Sager ikke ligger nogen Grund for at fremme Sagen i den Skikkelse, hvori den er forelagt, men at den eneste Mulighed for dens virkelige Fremme er at gaa den Vej, som Flertallet i det tidligere Udvalg anviser. Jeg for mit personlige Vedkommende — jeg kan ikke her udtale mig paa andres Vegne — maa stadig fastholde, at den eneste fremkommelige Vej til at naa et Resultat, som er godt for Folkekirken, er at faa en Kommission, sammensat af gejstlige og læge til at overveje Folkekirken's Forfatningsspørgsmaal i dets Helhed. Men det vil jo i øvrigt være det Udvalgs Sag, som jeg senere vil foreslaa nedsat, at overveje og drøfte dette Spørgsmaal med den højtærede Minister.

S. Jensen: I det Halvaar, der er forløbet, siden vi sidst havde dette Lovforslag om Menighedsraad til Behandling her i Tinget, er der fremkommet en hel Del Udtalelser i Pressen om denne Sag, dels i Form af smaa korte Avisartikler og Tidsskriftartikler, dels ogsaa i Form af Smaa-bøger, altsaa længere Udtalelser. Nogle, men ikke mange, af disse Udtalelser slutte sig fuldt ud til Lovforslaget, andre delvis, men de fleste ere ubetinget imod Lovforslaget. Det har nu ikke forbavset mig, thi ved at se efter, hvem Forfatterne vare, fandt jeg, at de vare Præster, og jeg fandt det naturligt, at Præsterne fulgte den Vej, de altid have fulgt, naar der var Tale om kirkelige Fremskridt, at de fulgte den gamle Præstetradition og holdt igen. Det var ikke blot i gamle Dage, for 3—400 Aar siden, at Præstestanden som Stand satte sig imod Reformationens Indførelse her i Landet, men det kende vi ogsaa i vore Dage fra de smaa Lovforslag, som dog ere førte igennem, om Sognebaandsløsning, om Valgmenigheder og enkelte andre. Det er altsaa ikke noget nyt, og det forbavsede mig ikke. Men der var noget, som forbavsede mig, det var den Selsikkerhed, hvormed flere af disse Udtalelser faldt, og den truende Tone, som flere af dem indeholdt over for anderledes tænkende Medlemmer af Folkekirken. Da disse Udtalelser imidlertid maa betragtes som Enkeltmandsudtalelser, der staa for den enkelte Mands Regning, altsaa som mere private, staar man jo frit over for

dem, og der kan ikke tillægges dem større Betydning. Men foruden disse mere private Enkeltmandsudtalelser foreligger der, sammenhæftet med Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu er forelagt, officielle Aktstykker fra de udvidede Landemoder og tillige et Aktstykke fra Præstekonventet i Kjøbenhavn. Dem maa man jo tage mere Hensyn til, netop fordi de ere officielle, og fordi de ere et Udtryk for hele den danske Præstestand. Af dem faar man nu akkurat det samme Indtryk som af de andre, at man følger Præstetraditionen. De ere, saa vidt jeg kan skønne, imod dette kirkelige Fremskridt, som tilsigtes ved det foreliggende Lovforslag, delvis ogsaa mod det, der tilsigtes ved de andre kirkelige Lovforslag, men særlig mod dette. Det fremgaar af disse Aktstykker, som foreligge fra de udvidede Landemoder, at Kirkeministeren har rettet to Spørgsmaal til dem angaaende denne Sag. Det første er, hvad de mene om det foreliggende Lovforslag om Menighedsraad i den Skikkelse, hvori det er foreslaaet, det andet, om de overhovedet anse Menighedsraadet for at være et godt Led i enhver Kirkeforfatning. Paa det første Spørgsmaal er der, som Helhed taget, af Flertallet svaret ubetinget nej, man vil ikke have med dette Forslag at gøre i den Form, hvori det foreligger. Man har mange Betæneligheder derved, man vil have det rnsset paa mange Maader osv. Paa det andet Spørgsmaal har man svaret noget ubestemt, noget uvist. Jeg har faaet det Indtryk af Svarene, at man havde i Grunden mest Lyst til at sige nej, men at man dog svarer et betinget ja, det kommer jo an paa, hvordan disse Menighedsraad blive indrettede. Men i en Helhed taget har altsaa den danske Præstestand tilkendegivet som sin Mening, at de ville ikke ind paa den her foreslaaede Vej. De opstille derimod noget andet, hvorefter den ærede Minister udtalte, at de ikke ere blevne spurgt. Det kan jeg heller ikke skønne, at de ere. Det, de ville have, er enten en Kirkekommission, en forberedende Synode eller en Kirkedag. Jeg skal ikke komme ind paa Forskellen mellem disse Navne, Resultatet er altsaa, at man ikke vil have med dette første Skridt til en endelig Ordning inden for vor Folkekirke at gøre, med mindre man faar en Tegning til den fuldt færdige Bygning. Man vil ikke være med til den Begyndelse, som dette lille Lovforslag tilsigter. Begrundelsen deraf er ganske ejendommelig. I de Erklæringer, der ere afgivne fra 4 Landemoder, udtales det, at